

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Gabriely Bašné a soudkyň JUDr. Evy Pechové a Mgr. Martiny Weissové ve věci

žalobce: **M. Y.**
zastoupen advokátem Mgr. Vratislavem Polkou
sídlem Vinohradská 22, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra – Komise pro rozhodování ve věcech
pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 00 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 9. 2017, č. j. MV-187917-4/SO-2015

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Žalobce se podanou žalobou ze dne 2. 10. 2017 domáhal přezkoumání a zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, jímž žalovaný zamítl jeho odvolání a potvrdil rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále též „správní orgán I. stupně“) ze dne 23. 10. 2015, č. j. OAM-3891-27/ZM-2015, kterým byla dle § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění rozhodném (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zamítnuta žádost žalobce o vydání povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky ve formě zaměstnanecké karty.

II. Obsah žaloby a vyjádření žalované

2. Žalobce v podané žalobě nejprve v obecné rovině namítal nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, a to pro rozpor s § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění rozhodném (dále jen „správní řád“) a pro nedostatečně zjištěný skutkový stav dle § 89 odst. 2 ve vazbě na § 3 správního řádu.
3. Žalobce zdůraznil, že ve věci řádně prokázal, že má na území České republiky zajištěno ubytování. Konkrétně žalobce správnímu orgánu I. stupně předložil potvrzení o ubytování, nájemní smlouvu a v odvolacím řízení dodal i potvrzení o platbách nájemného. Nesouhlasil proto se závěrem správních orgánů, že jeho ubytování nebylo v řízení prokázáno.
4. Taktéž žalobce nesouhlasil s postupem správního orgánu I. stupně, který za situace, kdy měl k dispozici potvrzení o ubytování, po něm nadbytečně požadoval další doklady prokazující jeho ubytování. Přesto prvostupňovému orgánu navíc dodal nájemní smlouvu. Žalobce byl přesvědčen, že existenci ubytování řádně prokázal.
5. Dále namítal, že žalovaný nepřihlédl k doloženému potvrzení o platbách nájemného v odvolacím řízení. Tím, že žalovaný k nově doloženému důkazu v odvolacím řízení nepřihlédl, jednal přepjatě formalisticky a v rozporu s výkonem dobré správy. S odkazem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003 – 56, uvedl, že žalovaný neměl v řízení postupovat dle § 82 odst. 4 správního řádu.
6. Závěrem žalobce vytkl správním orgánům, že se v žalobou napadeném rozhodnutí nezabývaly přiměřeností dopadů rozhodnutí do jeho rodinných a osobních vztahů.
7. Žalobce navrhl soudu, aby zrušil žalobou napadené rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
8. Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 9. 11. 2017 odmítl veškeré žalobní námitky a odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Zdůraznil, že žalobce ve správním řízení neposkytl prvostupňovému orgánu potřebnou součinnost za účelem řádného zjištění skutkového stavu. Následný procesní postup žalovaného, kdy nepřihlédl k pozdě doložené listině, pak byl zcela v souladu se zákonem a zásadou hospodárnosti řízení.
9. Žalovaný navrhl soudu, aby žalobu zamítl.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

III.

Obsah správního spisu

10. Žalobce podal dne 5. 3. 2015 o žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem výkonu zaměstnání na území České republiky (zaměstnanecká karta). K žádosti žalobce mimo jiné přiložil doklad (potvrzení) o zajištění ubytování ze dne 10. 12. 2014, ze kterého vyplynulo, že má zajištěno ubytování na adrese X., a to na dobu od 20. 11. 2014 do 30. 4. 2017.
11. Prvostupňový orgán vyzval žalobce k odstranění vad žádosti výzvou ze dne 27. 3. 2015, a to k doložení pracovní smlouvy či dohody o pracovní činnosti na dobu, po kterou žádá o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu formou zaměstnanecké karty. Výzva byla žalobci zasílána poštou na adresu uvedenou v potvrzení o ubytování. Zásilka byla prvostupňovému orgánu poštou vrácena a z poznámek na obálce vyplynulo, že zásilka byla dne 14. 4. 2015 zaslána zpět odesílateli, jelikož si ji žalobce ode dne uložení na poště, tj. ode dne 1. 4. 2015 nevyzvedl, na zadní straně obálky bylo uvedeno, že zásilka byla uložena na poště do dne 13. 4. 2015 a bylo zde zaškrtnuto políčko - adresát na uvedené adrese neznámý.
12. Ze sdělení Odboru cizinecké policie Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy ze dne 10. 4. 2015 vyplynulo, že dne 7. 4. 2015 v 19.00 hodin, dne 8. 4. 2015 v 17.30 hodin a dne 9. 4. 2015 v 16.25 hodin proběhla na žalobcem uvedené adrese kontrola za účelem zjištění skutečného pobytu žalobce, jelikož prvostupňový orgán měl problémy s doručováním pošty žalobci. Hlídce se nepodařilo ani v jednom případě dostat se do domu, navíc zjistila, že žádný z domovních zvonků není označen jménem žalobce.
13. Správní orgán I. stupně pak podáním ze dne 2. 7. 2015 vyrozuměl žalobce o pokračování v řízení a požádal jej o součinnost při potvrzení jím uvedených údajů o ubytování s tím, aby ve lhůtě 10 dnů od doručení doložil uzavření nájemního vztahu a rovněž tak uskutečňování plateb za nájemné a služby ode dne 20. 11. 2014. Vyrozumění bylo žalobci zasláno na adresu uvedenou v potvrzení o ubytování a zásilka mu byla 8. 7. 2015 uložena na poště a poté vhozena do poštovní schránky. Následně žalobce požádal mailem prvostupňový orgán o prodloužení lhůty ke splnění výzvy. Prvostupňový orgán žádosti vyhověl usnesením ze dne 30. 7. 2015. Usnesení bylo žalobci zasláno poštou na adresu uvedenou v potvrzení o ubytování, zásilku si žalobce na poště osobně vyzvedl dne 7. 8. 2015.
14. Žalobce dne 17. 8. 2015 prvostupňovému orgánu doložil nájemní smlouvu ze dne 18. 11. 2014, z níž je zřejmé, že žalobce má na adrese X. pronajat jeden pokoj v bytě pronajímatele za dohodnuté nájemné ve výši 2 700 Kč měsíčně, se splatností do každého 15. dne v měsíci, a to v hotovosti k rukám pronajímatele.
15. Správní orgán I. stupně vydal dne 23. 10. 2015 rozhodnutí, kterým žádost žalobce zamítl, neboť ve stanovené lhůtě nepředložil doklady za účelem ověření údajů uvedených v jeho žádosti. V odůvodnění rozhodnutí uvedl, že se na základě provedených policejních pobytových kontrol nepodařilo zjistit, zdali žalobce skutečně na jím uvedené adrese bydlí. Proto byl žalobce vyzván k prokázání této skutečnosti prostřednictvím doložení nájemní smlouvy a potvrzení o uskutečnění plateb nájemného od 20. 11. 2014. Ve stanovené lhůtě však žalobce předložil pouze nájemní smlouvu. Prvostupňový orgán zdůraznil, že údaje v dokladu o zajištění ubytování mají odpovídat skutečnosti, tj. cizinec má na jím uvedené adrese ubytování skutečně bydlet, jinak se doklad považuje za fiktivní. Jelikož se v daném Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

řízení nepodařilo ověřit, zdali žalobce na jím uvedené adrese skutečně pobývá a využívá-li dotčenou nemovitost k bydlení, když nebyl dodán doklad prokazující uskutečněné platby nájemného, prvostupňový orgán podanou žádost zamítl. Rozhodnutí bylo doručeno žalobci poštou na adresu uvedenou v potvrzení o ubytování, zásilku si žalobce na poště osobně vyzvedl dne 30. 10. 2015.

16. Žalobce podal proti prvostupňovému rozhodnutí dne 9. 11. 2015 odvolání, které doplnil podáním ze dne 8. 12. 2015, podaném dne 9. 12. 2015, k němuž doložil příjmové pokladní doklady ze dne 20. 11. 2014, 18. 12. 2014, 20. 1. 2015, 20. 2. 2015, 19. 3. 2015, 17. 4. 2015, 22. 5. 2015, 19. 6. 2015, 21. 7. 2015, 24. 8. 2015, 22. 9. 2015, 23. 10. 2015, jimiž prokazoval měsíční platby nájemného ve výši 2 700 Kč měsíčně. Taktéž předložil fotografie svého pokoje, kuchyně a poštovní schránky označené jeho jménem.
17. O odvolání žalobce, jehož obsah je obdobný podané žalobě, rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím tak, že jej zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil. Rozhodnutí bylo odůvodněno tak, že k nově doloženým dokladům o platbách nájemného nelze dle § 82 odst. 4 správního řádu přihlídnout, jelikož žalobce netvrdil žádné skutečnosti, které by mu zabránily požadované doklady vyžádat během řízení před prvostupňovým orgánem. Žalovaný upozornil, že se jedná o řízení zahájené na žádost žalobce, tudíž je ovládáno dispoziční zásadou, proto je žalobce povinen podstatné okolnosti tvrdit a prokázat. Přestože žalobce doložil všechny zákonné náležitosti k žádosti dle § 44a odst. 9 zákona o pobytu cizinců, bylo nutno, aby žalobce splnil i jiné podmínky stanovené zákonem o pobytu cizinců (odkázal zejména na § 56 zákona o pobytu cizinců). Žalovaný uzavřel, že prvostupňový orgán postupoval v souladu se zákonem, když vyzval žalobce k součinnosti za účelem doložení dokladů o uzavření nájemního vztahu a dokladů o uskutečněných platbách nájemného, jelikož se pobytovými kontrolami nepodařilo prokázat, že by žalobce na uvedené adrese pobýval. Žalovaný pak dospěl ke stejnému závěru o skutkovém stavu věci jako prvostupňový orgán, tj. že žalobce nedoložil prvostupňovému orgánu doklad o uskutečněných platbách nájemného, čímž nemohla být ani ověřena pravost údajů obsažených v žádosti o zajištění jeho ubytování. K odvolací námitce absence posouzení dopadu rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce uvedl, že v dané věci nebylo zapotřebí toto posuzovat.

IV.

Řízení před Městským soudem v Praze

18. Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 15. 10. 2019, č. j. 5 A 169/2017-32, výrokem I. zrušil žalobou napadené rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení; výrokem II. přiznal žalobci právo na náhradu nákladů řízení.
19. Zdejší soud se ztotožnil s námitkou žalobce, že ve správním řízení prokázal, že má po rozhodné období na území České republiky zajištěno ubytování na adrese, kterou uvedl v žádosti a v potvrzení o zajištění ubytování. Shledal, že žalobce byl na uvedené adrese po celou dobu správního řízení dosažitelný a jelikož se policie vůbec nedostala do domu, nezískala žádné konkrétní poznatky o žalobcově ubytování; žalobce naopak prokázal, že mu k pronajaté části bytu svědčí řádný právní titul. Podstatným pro splnění podmínky zajištění ubytování žalobce v daném řízení bylo toliko zjištění, že žalobce disponuje věrohodným užívacím oprávněním k části bytu na jím uvedené adrese, kde bude mít po dobu uděleného pobytového statutu zajištěnou reálnou možnost uspokojovat své ubytovací potřeby, což na základě listin obsažených ve správním spise prokázal; za této situace bylo

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

zcela nadbytečné zabývat se tím, zdali žalobce hradil nájemné a zdali se na adrese fyzicky zdržuje. Soud proto ve věci shledal zásadní pochybení správních orgánů v rámci utváření skutkového závěru, jelikož z listin ve správním spise, pokud jde o zajištění ubytování žalobce, nebylo možné učinit závěr o nevěrohodnosti údajů obsažených v žádosti.

V.

Řízení před Nejvyšším správním soudem

20. Ke kasační stížnosti žalovaného Nejvyšší správní soud zrušil svým rozsudkem ze dne 15. 1. 2020, č. j. 9 Azs 298/2019-17, rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 15. 10. 2019, č. j. 5 A 169/2017-32, a věc tomuto soudu vrátil k dalšímu řízení.
21. V odůvodnění rozsudku Nejvyšší správní soud vyložil, že pro splnění podmínek udělení určitého pobytového oprávnění nepostačí pouze formální prokázání příslušného potvrzení, ale je nutné, aby cizinec měl faktickou možnost v dané nemovitosti uspokojovat své ubytovací potřeby. Dospěl přitom k závěru, že v projednávané věci nebylo prokázáno, že by žalobce měl možnost se na jím uvedené adrese skutečně zdržovat. Nejvyšší správní soud shrnul, že každý cizinec, který chce pobývat na území České republiky, má povinnost si k tomu zajistit právní titul. Žalobce se přitom vlastní vinou nepokusil pochybnosti správního orgánu o místu jeho skutečného pobytu vyvrátit a správnímu orgánu prvního stupně tak neposkytl dostatečnou součinnost pro prokázání skutečností uváděných v žádosti o zaměstnaneckou kartu. Nejvyšší správní soud rovněž uvedl, že pokud jde o předložení dokladů o hrazení nájemného a služeb s ním spojených a fotografií z pronajímané nemovitosti v odvolacím řízení, bylo v projednávané věci nutné užít zásadu koncentrace řízení vyjádřenou v § 82 správního řádu.
22. Vysloveným právním názorem Nejvyššího správního soudu byl zdejší soud při novém projednání věci vázán (§ 110 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění rozhodném (dále jen „s. ř. s.“).

VI.

Posouzení žaloby

23. V souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. soud rozhodl ve věci bez nařízení ústního jednání, neboť právní zástupce žalobce a žalovaný se ve stanovené lhůtě k rozhodování soudu bez nařízení jednání nevyjádřili.
24. Na základě podané žaloby přezkoumal Městský soud v Praze napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s. ř. s.).
25. Žaloba není důvodná.
26. Při posouzení věci soud vyšel z následující právní úpravy:
27. Podle § 31 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců: „[k]žádosti o udělení víza k pobytu nad 90 dnů je cizinec povinen předložit doklad o zajištění ubytování po dobu pobytu na území“.
28. Podle § 46 odst. 1 zákona o pobytu cizinců „[p]ro povolení k dlouhodobému pobytu platí obdobně § 31 odst. 1 písm. a) až e), § 33, 34, 37, 38, § 55 odst. 1, § 56, § 58 odst. 3 a § 62 odst. 1 vztahující se na dlouhodobé vízum. K žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu podle § 42 je cizinec dále povinen předložit doklad o cestovním zdravotním pojištění, které odpovídá Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

podmínkám uvedeným v § 180j. Současně je povinen na požádání předložit doklad o zaplacení pojistného uvedeného na dokladu o cestovním zdravotním pojištění. To neplatí, jde-li o případy uvedené v § 180j odst. 4.“

29. Podle § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců: „*[d]louhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže se cizinec na požádání ministerstva nebo zastupitelského úřadu nedostaví k pohovoru nebo nepředloží ve stanovené lhůtě doklady za účelem ověření údajů uvedených v žádosti o dlouhodobé vízum nebo jestliže se i přes provedení pohovoru nebo vyhodnocení předložených dokladů nepodaří tyto údaje ověřit.“*
30. Podle § 99 odst. 2 zákona o pobytu cizinců: „*[u]bytováním se pro účely tohoto zákona rozumí vztah založený smlouvou o ubytování, nájemní smlouvou, podnájemní smlouvou nebo smlouvou s obdobným obsahem.“*
31. Podle § 82 odst. 4 správního řádu: „*[k] novým skutečností a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, se přihlédne jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve. Namítá-li účastník, že mu nebylo umožněno učinit v řízení v prvním stupni určitý úkon, musí být tento úkon učiněn spolu s odvoláním.“*
32. Ze správního spisu jednoznačně vyplývá a mezi účastníky není sporné, že žalobce po celou dobu správního řízení setrval na svém tvrzení, že má ubytování v České republice po dobu udělení pobytového statutu zajištěno v jednom pokoji v bytě situovaném v domě na adrese X. Žalovaný a žalobce se však neshodují v tom, zda měl mít správní orgán I. stupně za prokázané, že žalobce měl možnost se na jím uvedené adrese skutečně zdržovat a uspokojovat zde svou ubytovací potřebu. Základní žalobní námitkou je nezákonnost napadeného rozhodnutí pro nedostatečně zjištěný skutkový stav; žalobce totiž nesouhlasí se závěrem správních orgánů o neprokázání zajištění svého ubytování na adrese uvedené v žádosti.
33. Zdejší soud, vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu obsaženým v rozsudku ze dne 15. 1. 2020, č. j. 9 Azs 298/2019-17, nejprve poukazuje na tento rozsudek, dle něhož „*[12] z ustanovení § 31 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců je patrné, že cizinec je povinen přiložit k žádosti o udělení víza doklad o zajištění ubytování po dobu pobytu na území. Ubytováním se pak podle § 99 odst. 2 zákona o pobytu cizinců rozumí vztah založený smlouvou o ubytování, nájemní smlouvou, podnájemní smlouvou nebo smlouvou s obdobným obsahem. Judikatura Nejvyššího správního soudu pak v této problematice dále dovodila, že zajištěním ubytování se dle zákona o pobytu cizinců nerozumí pouze uzavření příslušné smlouvy. Nelze totiž odhlédnout od předmětu smluvního vztahu, kterým je závazek ubytovatele umožnit cizinci disponovat předmětem způsobilým uspokojovat jeho ubytovací potřebu za podmínek stanovených zákonem o pobytu cizinců. Účelem právní úpravy je v tomto ohledu zabránit situaci, kdy v neúměrně malých ubytovacích prostorách byl ubytováván nepřiměřeně vysoký počet cizinců. V citované právní úpravě se v tomto ohledu odráží zájem státu na tom, aby cizinec, kterému je udělen daný pobytový status, měl na území České republiky zajištěno ubytování v odpovídající kvalitě. Z judikatury je pak zřejmé, že není povinností cizince se v místě zajištěného ubytování trvale či pravidelně zdržovat. Cizinec by ale měl mít možnost zajištěné ubytování skutečně využívat. Nelze tedy přijmout výklad zákona, podle kterého je zajištění ubytování toliko formálním úkonem spočívajícím v uzavření příslušné smlouvy a vydání potvrzení o zajištění ubytování, aniž by byla zohledněna faktická možnost cizince*

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

uspokojovat skrze něj své ubytovací potřeby. Takovýto výklad by byl v rozporu se smyslem a účelem zákona (srov. k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2015, č. j. 8 Azs 137/2015 – 37, nebo na něj navazující rozsudek ze dne 6. 4. 2016, č. j. 6 Azs 143/2015 – 23).“

34. Nejvyšší správní soud dále v bodě [15] rozsudku ze dne 15. 1. 2020, č. j. 9 Azs 298/2019-17, uvedl, že „pro splnění podmínek udělení určitého pobytového oprávnění (v projednávané věci žádosti o zaměstnaneckou kartu) nepostačí pouze formální prokázání příslušného potvrzení (dokladu o zajištění ubytování nebo nájemní smlouvy). Jak plyne z ustálené judikatury, je nutné, aby cizinec měl faktickou možnost v dané nemovitosti uspokojovat své ubytovací potřeby. Je sice pravda, že cizinec není povinen se na adrese trvale nebo pravidelně zdržovat, to však nevylučuje právě prokázání faktické možnosti využívání takových ubytovacích prostor.“
35. Soud dále poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 4. 2016, č. j. 6 Azs 143/2015-23, kde v bodě [29] soud konstatoval: „[z]ajištěním ubytování dle zákona o pobytu cizinců se nerozumí pouze uzavření příslušné smlouvy, jak se domnívá stěžovatel. Nelze odhlédnout od předmětu smluvního vztahu, kterým je závazek ubytovatele umožnit cizinci disponovat předmětem způsobilým uspokojovat jeho ubytovací potřebu za podmínek stanovených zákonem o pobytu cizinců. Právě v tomto smyslu je nutné pojem zajištění ubytování chápat. Účelem právní úpravy je jednak zabránit situaci, kdy v neúměrně malých ubytovacích prostorách byl ubytován nepřiměřeně vysoký počet cizinců, což bylo terčem opakované kritiky ze strany veřejnosti (srov. též krajským soudem citovanou důvodovou zprávu k zákonu č. 427/2010 Sb., kterým bylo novelizováno ustanovení § 100 písm. d) zákona o pobytu cizinců). Zajištění ubytování je ovšem také obecně jednou z podmínek pro udělení trvalého pobytu cizinci na území České republiky (srov. § 70 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců). Zde se odráží zájem státu na tom, aby cizinec, jemuž je udělen uvedený pobytový status, měl na zdejším území zajištěno ubytování v odpovídající kvalitě. Není povinností cizince se v místě zajištěného ubytování trvale či pravidelně zdržovat (to vyplývá i z judikatury Nejvyššího správního soudu, viz např. rozsudek ze dne 16. 12. 2015, č. j. 8 Azs 137/2015 – 37), měl by však mít možnost zajištěné ubytování skutečně využívat.“
36. V této souvislosti soud také odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2015, č. j. 8 Azs 137/2015-37, ve kterém se v bodě [23] uvádí, že „[z] žádného ustanovení zákona o pobytu cizinců nelze dovodit povinnost zdržovat se pouze, či v určitém rozsahu na adrese, kde má cizinec zajištěno ubytování ve smyslu § 31 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců“, a v bodě [25], že „[z] žádného ustanovení zákona o pobytu cizinců nevyplývá, že by každý cizinec měl být bez dalšího a neustále fyzicky k dispozici policii a orgánům veřejné správy, pokud nenastanou zákonné předpoklady vyžadující součinnost cizince.“
37. Žalobce k žádosti o zaměstnaneckou kartu ze dne 5. 3. 2015 přiložil mj. doklad (potvrzení) o zajištění ubytování na výše uvedené adrese. Správní orgán I. stupně požádal přípisem ze dne 27. 3. 2015 Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy, Odbor cizinecké policie, o prověření informací v místě hlášeného pobytu cizince a dne 10. 4. 2015 informovala policie správní orgán I. stupně o výsledcích pobytové kontroly provedené na žalobcem uvedené adrese; ze zprávy vyplynulo, že policie provedla celkem tři kontroly, během kterých hlídka zjistila, že se jedná o činžovní dům, který je uzamčen a není řádně označen číslem popisným a/nebo orientačním, že domovní zvonky nebyly označeny jménem ani žalobce a ani pronajímatele a že v přízemí domu se nachází lékárna. Správní orgán I. stupně na uvedenou adresu žalobci rovněž doručoval a žalobce si zásilky buď osobně vyzvedl anebo reagoval na vhozenou poštu; v jednom případě byla zásilka správnímu orgánu I. stupně Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

vrácena s vyznačením „adresát je na uvedené adrese neznámý“. Správní orgán I. stupně následně přípisem ze dne 2. 7. 2015 vyrozuměl žalobce o pokračování v řízení a zároveň jej požádal o součinnost, což zdůvodnil tak, že se mu nedařilo na adresu uvedenou žalobcem doručovat a policejní hlídka ho na uvedené adrese taktéž nezastihla. Správní orgán I. stupně vyzval žalobce k doložení relevantních dokladů k uzavření nájemního vztahu a k uskutečněným platbám za nájem a služby. Žalobce správnímu orgánu I. stupně doložil nájemní smlouvu ze dne 18. 11. 2014, doklady k uskutečněným platbám však nedoložil.

38. Správní orgán I. stupně dal žalobci možnost rozptýlit pochyby o možnosti faktického užívání jím uvedeného ubytování, když jej uvědomil o tom, že se mu na danou adresu nedaří doručovat a že ze žalobcem uvedených informací nelze ověřit, zda na uvedené adrese pobývá, a dal mu též možnost doložit spornou skutečnost relevantními podklady (tj. výše uvedenými doklady k uzavření nájemního vztahu a doklady o hrazení nájemného a služeb). Další doklady přitom po žalobci nebyly požadovány správním orgánem I. stupně nadbytečně a nejednalo se o exces, jak žalobce namítal. Nejvyšší správní soud k tomu konstatoval v bodě [17] rozsudku ze dne 15. 1. 2020, č. j. 9 Azs 298/2019-17, následující: *„[N]ejvyšší správní soud v této souvislosti poznamenává, že v případě tohoto požadavku správního orgánu se nejednalo o exces, jak uváděl žalobce v žalobě; obdobnou věcí se již Nejvyšší správní soud zabýval, avšak v této věci na rozdíl od nyní projednávaného skutkového stavu správní orgán prvního stupně žalobce vyzval k předložení nájemní smlouvy a dokladu o zaplacení nájemného, aniž by jakkoliv uvedl, co bylo touto výzvou sledováno. V těchto okolnostech je tedy nutné oba případy odlišit, neboť v nyní projednávané věci správní orgán prvního stupně žalobci přesně konkretizoval, proč nepovažuje jím dodané potvrzení o zajištění ubytování za dostatečné, srov. k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 7. 2018, č. j. 9 Azs 140/2018 - 22.“*
39. Žalobce zbývající požadované doklady, tj. doklady o hrazení nájemného a služeb, předložil v rámci odvolacího řízení. V odvolacím řízení doložil též fotografie z pronajímané nemovitosti a uvedl, že v době pobytových kontrol nebyl na uvedeném místě pobytu k zastizení, neboť pracuje do pozdních hodin. Žalobce namítal, že žalovaný neměl v řízení postupovat podle § 82 odst. 4 správního řádu a měl k doloženému potvrzení o platbách nájemného přihlédnout. Soud konstatuje, že § 82 odst. 4 správního řádu zakotvuje zásadu koncentrace pro nové skutečnosti a návrhy na provedení nových důkazů, které nemohly být účastníkem řízení uplatněny dříve. Soud v této souvislosti odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 11. 2009, č. j. 2 As 17/2009-60, dle kterého *„[s]myslem tohoto ustanovení je nepochybně zefektivnění správního řízení a je bezesporu případné u řízení zahajovaných na návrh, tedy řízeních o žádosti. V nich je koncentrace řízení plně na místě; je totiž v zájmu žadatele, aby shromáždil a správnímu orgánu předložil všechny potřebné doklady. Nemožnost přinášet nová tvrzení a návrhy důkazů v odvolání je tak jen důsledkem žadatelovy nečinnosti a nedostatečného poskytování součinnosti správnímu orgánu prvního stupně.“* Soud proto v postupu žalovaného nespatřuje přepjatý formalismus a neshledal v něm ani porušení základních zásad činnosti správních orgánů či rozpor s výkonem dobré správy; koncentrační zásada byla aplikována správně. Nejvyšší správní soud k tomu v bodě [18] rozsudku dne 15. 1. 2020, č. j. 9 Azs 298/2019-17, výslovně uvedl, že *„[l]ze sice přisvědčit, že tato zásada není neomezená a v určitých typech řízení je prolomena zásadami uvedenými zejména v § 2 a § 3 správního řádu, avšak v nynějším případě takovou výjimku uplatnit nelze. Řízení bylo vedeno o žádosti žalobce, tedy nebylo zahájeno z moci úřední. Nebylo rozhodováno ani o uložení povinnosti ani o otázce správního trestání. Žalobce neuvedl ani žádné relevantní důvody, které by objasnily, proč nemohl doklady předložit již v Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.“*

řízení před správním orgánem prvního stupně. Aplikace koncentrace řízení proto nebyla v projednávané věci zbytečným formalismem, ale s ohledem na shora uvedené postupovala stěžovatelka zcela správně.“

40. Žalobce dále namítal, že v žalobou napadeném rozhodnutí absentují úvahy správních orgánů o posuzování dopadu rozhodnutí do jeho rodinného a soukromého života. Soud zdůrazňuje, že správní orgány nejsou povinny v každém rozhodnutí týkajícím se pobytového statutu cizince zkoumat dopady rozhodnutí do rodinného a soukromého života, resp. zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí podle § 174a zákona o pobytu cizinců. Soud odkazuje především na právní větu rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2017, č. j. 9 Azs 288/2016-30, která zní: „[u]stanovení § 174a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, stanoví pouze to, jakými okolnostmi se má správní orgán zabývat v případech, kdy je povinen zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona. Na základě daného ustanovení však nelze určit, u kterých rozhodnutí má správní orgán povinnost přiměřenost dopadů zkoumat. To je nutno zhodnotit na základě jiných částí právního řádu než § 174a zákona o pobytu cizinců na území České republiky.“. Rovněž tak Nejvyšší správní soud v bodě [23] rozhodnutí konstatoval, že „[n]elze souhlasit se závěrem, že dle § 174a zákona o pobytu cizinců by se měla přiměřenost dopadů posuzovat u každého rozhodnutí dle tohoto zákona. Nelogičnost požadavku na posuzování přiměřenosti u každého takového rozhodnutí je nejvíce patrná zejména u těch rozhodnutí, která jsou vydávána na žádost samotného cizince, např. zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu na žádost cizince dle § 77 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců či zrušení povolení k trvalému pobytu na žádost cizince dle § 87l odst. 2 daného zákona.“ V bodě [24] rozhodnutí Nejvyšší správní soud v obecné rovině konstatoval, že povinnost správních orgánů řádně zkoumat přiměřenost dopadu jejich rozhodnutí na rodinný a soukromý život účastníka vyplývá z příslušných zákonných ustanovení vztahující se na dané rozhodnutí „[t]ypicky půjde o příkaz zákonodárce vtělený do těch ustanovení zákona o pobytu cizinců, která výslovně příkazují u jednotlivých typů rozhodnutí přiměřenost prověřit (např. dle § 77 odst. 2 zákona o pobytu cizinců in fine je možno rozhodnutí vydat „za podmínky, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince“).“
41. Dále soud v této souvislosti poukazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne ze dne 14. 1. 2016, č. j. 7 Azs 313/2015-35. Nejvyšší správní soud v odůvodnění rozsudku uvedl, že „[v]e smyslu ust. § 46 odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí pro povolení k dlouhodobému pobytu obdobně ust. § 56 citovaného zákona, které vymezuje důvody pro neudělení dlouhodobého víza. Podle čl. 41 odst. 1 legislativních pravidel vlády schválených usnesením vlády ze dne 19.3.1998, č. 188, ve znění pozdějších změn, slovo „obdobně“ ve spojení s odkazem na jiné ustanovení téhož nebo jiného právního předpisu vyjadřuje, že toto ustanovení se vztahuje na vymezené právní vztahy v plném rozsahu. Pokud je tedy naplněn některý z důvodů uvedených v ust. § 56 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, dlouhodobé vízum se cizinci neudělí bez dalšího. Krajský soud přitom správně poukázal na skutečnost, že je-li naproti tomu naplněn některý z důvodů uvedených v odst. 2 citovaného ustanovení, dlouhodobé vízum se cizinci neudělí za podmínky, že důsledky neudělení dlouhodobého víza budou přiměřené důvodu pro neudělení dlouhodobého víza, přičemž při posuzování přiměřenosti se přihlíží zejména k dopadům tohoto neudělení do soukromého a rodinného života cizince. Správní orgány tedy postupovaly v souladu se zákonem, jestliže v případě stěžovatele konstatovaly, že nemají povinnost zkoumat dopad rozhodnutí na rodinný a soukromý život cizince, rozhodují-li podle ust. § 56 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců, na které odkazoval stěžovatel v kasační stížnosti, se tak uplatní pouze v případě, kdy je posuzována Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona, což v daném případě nepřicházelo v úvahu.“ V dané věci byla, obdobně jako v posledně citovaném rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, žádost žalobce o zaměstnaneckou kartu zamítnuta podle § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, nikoli dle § 56 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Soud se tudíž ztotožňuje se žalovaným v tom, že správní orgány nebyly povinny se zabývat dopady žalobou napadeného rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce.

42. Z výše uvedených důvodů soud nepřisvědčil námitce žalobce, že zajištění jeho ubytování bylo v řízení řádně prokázáno; naopak v dané věci nebylo prokázáno, že žalobce měl možnost se na jím uvedené adrese skutečně zdržovat. K prokázání zajištění ubytování dle zákona o pobytu cizinců totiž nepostačuje pouze formální prokázání příslušného potvrzení. Žalobce přitom správnímu orgánu I. stupně neposkytl dostatečnou součinnost pro prokázání skutečností uváděných v žádosti o zaměstnaneckou kartu. Žalovaný, resp. správní orgán I. stupně tedy nepochybil, požadoval-li po žalobci další doklady prokazující jeho ubytování. S ohledem na koncentraci řízení vyjádřenou v § 82 odst. 4 správního řádu na věci nemohlo nic změnit ani to, že žalobce požadované doklady dodatečně doložil v odvolacím řízení. Žalovaný současně neměl povinnost zabývat se přiměřeností dopadů rozhodnutí do rodinných a osobních vztahů žalobce.
43. Námitku žalobce, že žalobou napadené rozhodnutí odporuje požadavkům stanoveným v § 3, § 68 odst. 3 a § 89 odst. 2 správního řádu soud považuje za ryze obecně formulovanou, jelikož žalobce neuved, v čem konkrétně tyto rozpory spatřuje. Soud proto rovněž v obecné rovině konstatuje, že v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí jsou zřejmé úvahy žalovaného, kterými se řídil při hodnocení a výkladu právních předpisů, tedy i důvody, pro které se ztotožnil se závěrem správního orgánu I. stupně. Soud tak považuje odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí za řádné a v souladu se správním řádem, přičemž za zcela dostatečné soud považuje i posouzení věci a vypořádání odvolacích námitek žalovanou. Taktéž skutkový stav, jak uvedeno výše, byl v dané věci řádně zjištěn

VII.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

44. Lze tak uzavřít, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a judikaturou soudů, soud ve správních řízeních neshledal ani procesní pochybení, která by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, proto soud nedůvodnou žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
45. Výrok o nákladech řízení pod bodem II. rozhodnutí je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl ve věci samé úspěšný a úspěšnému žalovanému však prokazatelné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 12. března 2020

Mgr. Gabriela Bašná v.r.
předsedkyně senátu